

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΗ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΠΡΟΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΗΝ 79^Η ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2012

ΟΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΕΥΝΟΪΚΟΤΕΡΕΣ, ΑΛΛΑ Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΘΑ ΕΞΑΡΤΗΘΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΟΥΛΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Το ιστορικό διακύβευμα παραμένει

Δύο χρόνια μετά το πρώτο Μνημόνιο, βρισκόμαστε σήμερα μπροστά σε μια νέα πρόκληση, ιδιαίτερα κρίσιμη για το μέλλον της χώρας. Παρά την πρόοδο που συντελέστηκε, οι ολιγωρίες, οι καθυστερήσεις και η ύφεση, κατά το ενδιάμεσο διάστημα, επιδείνωσαν τη δυναμική του δημόσιου χρέους και κατέστησαν αναπόφευκτη τη νέα συμφωνία χρηματοδοτικής στήριξης. Η νέα συμφωνία και το πρόγραμμα οικονομικής προσαρμογής διαμορφώνουν ευνοϊκότερες συνθήκες για τη συνέχιση της προσπάθειας και αποτελούν έμπρακτη απόδειξη της βούλησης των εταίρων μας να τη στηρίξουν. Από την άλλη πλευρά, το διεθνές περιβάλλον παραμένει ρευστό και εξακολουθεί να επικρατεί αβεβαιότητα για την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας και την εξέλιξη της κρίσης χρέους στις ευρωπαϊκές οικονομίες.

Αυτά τα αντικειμενικά δεδομένα στο εσωτερικό και το εξωτερικό δεν επιτρέπουν καμία χαλάρωση ή εφησυχασμό. Για να αξιοποιηθεί η νέα ευκαιρία, πρέπει τώρα να εφαρμοστούν, χωρίς χρονοτριβή, όσα έχουν συμφωνηθεί και να καλυφθούν τα κενά που άφησαν οι καθυστερήσεις των προηγούμενων ετών. Για την έξοδο από την κρίση δεν υπάρχει εύκολος δρόμος. Η προσαρμογή πρέπει να συνεχιστεί με αποφασιστικότητα.

Η τρέχουσα προεκλογική περίοδος έχει εκ των πραγμάτων επιβραδύνει την υλοποίηση των προγραμματισμένων αλλαγών. Αν μετά τις εκλογές τεθεί εν αμφιβόλω η βούληση της νέας κυβέρνησης και της κοινωνίας να εφαρμοστεί το πρόγραμμα, οι σημερινές ευνοϊκές προοπτικές θα αντιστραφούν και η χώρα κινδυνεύει να περιέλθει γρήγορα σε κατάσταση ιδιαίτερα δυσχερή με αρνητικό αντίκτυπο και στην ψυχολογία των πολιτών.

Έτσι, το ιστορικό διακύβευμα παραμένει και είναι καίριο:

Συντεταγμένη και επίπονη προσπάθεια για την ανασυγκρότηση της οικονομίας εντός της ζώνης του ευρώ με τη συμπαράσταση των εταίρων μας

ή

άτακτη οπισθοδρόμηση, οικονομική και κοινωνική, δεκαετίες πίσω, που θα οδηγούσε τελικά τη χώρα εκτός της ζώνης του ευρώ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

Οι ολιγωρίες και η παρελκυστική τακτική πολλαπλασίασαν το κόστος της προσαρμογής

Η δανειακή σύμβαση και η συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στην αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους, που συνεπάγεται σημαντική μείωσή του, κλείνουν μια φάση της κρίσης. Με τη βοήθεια των εταί-

ρων, με προσπάθεια και υψηλό κόστος πραγματοποιήθηκαν αλλαγές που ήταν σημαντικές, αλλά ανεπαρκείς σε σχέση με το μέγεθος του οικονομικού προβλήματος. Γι' αυτό, μετά το πρώτο Μνημόνιο χρειάστηκαν αλλεπάλληλες αναθεωρήσεις των στόχων του προγράμματος. Οι αναθεωρήσεις θα είχαν αποφευχθεί, αν είχαμε εξ αρχής αποδεχθεί τη δική μας απόλυτη ευθύνη. Δηλαδή την ευθύνη ότι πρέπει να αλλάξουμε πορεία, γιατί το στρεβλό πρότυπο ανάπτυξης που ακολουθούσαμε είχε πλέον καταρρεύσει.

Αυτό δεν συνέβη ή τουλάχιστον δεν συνέβη στον απαιτούμενο βαθμό. Το Μνημόνιο, το οποίο περιλάμβανε αλλαγές που έπρεπε να έχουν εφαρμοστεί προ πολλού, αντιμετωπίστηκε αμυντικά, θεωρούμενο ως έξωθεν επιβολή. Η τακτική όμως αυτή είχε το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα: πολλαπλασίασε το κόστος, βάρυνε και παρέτεινε την ύφεση.

Μια νέα ελπιδοφόρα αφετηρία: κερδήθηκε μια μάχη, αλλά ο πόλεμος συνεχίζεται

Φθάσαμε έτσι στην αναδιάρθρωση του χρέους και τη νέα δανειακή σύμβαση, επιλογές οι οποίες υπό τις συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί ήταν πλέον αναπόφευκτες. Με τη συμφωνία βελτιώνεται η δυναμική του δημόσιου χρέους και δημιουργείται ένα ευνοϊκότερο πλαίσιο για την οικονομία. Κλείνει έτσι, με σοβαρό κοινωνικό κόστος, αλλά χωρίς καταστροφικές συνέπειες, μια επικίνδυνη φάση της κρίσης και δημιουργείται μια ελπιδοφόρα αφετηρία. Κερδήθηκε μια μάχη, όχι όμως ο πόλεμος, ο οποίος συνεχίζεται. Γι' αυτό δεν δικαιολογείται καμία χαλάρωση ή εφησυχασμός. Αντίθετα, επιβάλλονται συνεχής επαγρύπνηση, ένταση της προσπάθειας, ταχύτεροι ρυθμοί. Για να πετύχουμε, πρέπει να προχωρήσουμε άμεσα σε ουσιαστικές ποιοτικές αλλαγές. Οι αλλαγές αφορούν κυρίως τη λειτουργία του κράτους, της δημόσιας διοίκησης και γενικότερα τους θεσμούς, το πολιτικό σύστημα, τη δικαιοσύνη, τους κοινωνικούς εταίρους, τις αξίες και νοοτροπίες που διαμορφώνουν συμπεριφορές.

Απαιτείται κοινωνική και πολιτική συμφωνία στο μείζον, που είναι η ευρωπαϊκή προοπτική και η ανάπτυξη

Για να προχωρήσουν οι αλλαγές αυτές, απαιτείται η μέγιστη δυνατή συναίνεση στην κοινωνία και τις πολιτικές δυνάμεις.

Οι πολίτες πρέπει να πειστούν για την αναγκαιότητα των αλλαγών τις οποίες συνεπάγεται η ευρωπαϊκή επιλογή. Να κατανοήσουν ότι ενδεχόμενη αποτυχία ισοδυναμεί με καταστάσεις που θα πολλαπλασίαζαν τις απώλειες και θα διαρρήγνυαν ανεπανόρθωτα την κοινωνική συνοχή.

Οι πολιτικές δυνάμεις ευκταίο είναι να συμφωνήσουν πάνω σε αυτά που τις ενώνουν, δηλαδή την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας και την ανάπτυξη, διασφαλίζοντας τη συνέχεια του κράτους.